

13. junij -krajevni praznik področja Bukovica -Šenkovturn

OB 25-letnici krajevnega praznika Bukovica-Senkovturn pri Vodicaх sta krajevna skupnost in krajevna organizacija ZB NOV tega kraja pripravili obsežno praznovanje, ki se je začelo že v soboto 14. junija popoldne s polaganjem cvetja pred spominske plošče žrtev nacizma. Temu je sledilo: sprejem partizanskih patrol v Utiku, taborni ogenj in ognjemet v Vesci ter tovariško srečanje v Vesci pri Smrekarju. V nedeljo 15. junija 1969 dopoldne pa se je vršilo slavnostno zborovanje s kulturnim sporedom v domu krajevne skupnosti Bukovica-Senkovturn; govoril je predsednik občinske skupščine Ljubljana-Siška prof. Danilo Srbič ter prikazal stanje gospodarstva v občini s posebnim poudarkom na kmetijstvu. Govoril je o socialnem zavarovanju kmetovalcev in o stopnji prispevka za pokrivanje sredstev, ki jih to zavarovanje potrebuje, o ureditvi ceste iz Vodice preko Bukovice in naprej na področje domžalske občine ter o drugih problemih. V kulturnem delu so nastopili: godba Litostroj, moški pevski zbor KUD Sora, folklorni ansambel Emona in recitatorji. Zlasti uspel je bil nastop pevskega zbora KUD Sora in folklornega ansambla Emona, ki je prikazal prekmurske narodne plesne in srbski ples Šopsko oro. Vsekakor zasluži omenjeni ansambel, ki se odlikuje po dobrem poznavanju naših narodnih plesov, vse priznanje; škoda le, da si je nadel rimljansko ime Emona, ki mu nič ne pristoji. Prav bi bilo, da bi omenjena folklorna skupina dobila svoji vlogi in svojemu poslanstvu primerno ime, če že ne slovenskega pa vsaj slovanskega izvora (saj je izbira dovolj bogata).

Po proslavi je krajevna organizacija ZB NOV povabila goste na kratko srečanje.

prof. Ana BENEDETIČ

Proslava ob 100-letnici vižmarskega tabora

MESTNA konferenca SZDL Ljubljana je 16. maja 1969 pripravila v dvorani slovenske filharmonije v Ljubljani svečano proslavo ob 100-letnici vižmarskega tabora. 17. maja 1869 se je namreč v Vižmarjih pri Ljubljani vršil največji slovenski tabor, ki se ga je udeležilo preko 30.000 ljudi iz vseh slovenskih pokrajin;

na njem so zahtevali zedinjeno Slovenijo, uvedbo slovenskega jezika v šole in urade, ustanovitev slovenskega vseučilišča in druge zahteve. Vse to je na omenjeni proslavi zgodovinsko opisal in pojasnil pomen tabornega gibanja za slovenski narod docent dr. Vasilij Melik. Na svečani prireditvi je nastopal tudi pevski zbor France Prešeren iz Kranja, ki nas je z narodnimi pesmimi preselil v čas slovenskega tabornega gibanja; gledališki igralec Stane Sever pa je recitiral Prešernovo Zdravljico ter pesmi Jenka, Levstika in Stritarja.

Proslave so se udeležili poleg pomembnih slovenskih osebnosti tudi predstavniki šestnajstih občin in sicer tistih, ki so pred sto leti sklicale vižmarski tabor. Med ostalimi udeleženci je bilo veliko število ljudi iz Vižmarij, iz Tacna in sosednjih vasi, ki so ponosni, da se je ta zgodovinski dogodek vršil prav v njihovem kraju; eden od njih je prinesel s seboj celo originalno spominsko medaljo vižmarskega tabora, kakršne so kovali tedaj, pred 100 leti.

Omenjena svečana prireditve predstavlja le del proslavljanja 100-letnice vižmarskega tabora, katerega glavna proslava se bo vršila jeseni letos, na kraju zgodovinskega dogodka, to je v Vižmarjih pri Ljubljani.

prof. Ana BENEDETIČ

Odkritje plošče pisatelju Bogu Flandru

V OKVIRU proslav ob 50. obletnici KPJ je Združenje borcev terena Milana Majcna in Hinka Smrekarja odkrilo spominsko ploščo partizanskemu pisatelju Bogu Flandri — Kljusovegu Joži, na hiši v Lepodvorski ulici, iz katere je odšel v partizane. Bogo Flander se je kot borec in komisar boril na Gorenjskem, v Polhograjskih dolomitih in na Dolenjskem. Padel je kot namestnik politikomisarja drugega bataljona Cankarjeve brigade pri napadu na nemško-ustaško postojanko v Bosiljevem v noči med 29. in 30. junijem 1944.

Flander ni bil le borec, ampak je bil tudi pisatelj partizanskih črtic in novel, katere so po osvoboditvi izdali njegovi soborci in prijatelji, ki so izšle skupaj z njegovimi pesmimi v zbirki pod naslovom Bataljon.

Rezka TRAVEN

Odkritje plošče v spomin na Boga Flandra — Kljusovega Jožo

Položili smo vence in cvetje...

ČLANI Združenja zveze borcev NOV terena Milana Majcna in Hinka Smrekarja občine Ljubljana-Siška smo ob obletnici ustanovitve glavnega poveljstva slovenskih partizanskih čet ter ob 50. obletnici KP Jugoslavije obiskali 22. junija Murenca pri Šentjanžu na Dolenjskem in Bučko, kjer smo položili vence in cvetje ob spomenikih Milanu Majcnu v Murencah in Jožetu Sašku na Bučki.

V Šentjanžu, kakor tudi na Bučki so nas sprejeli člani Združenja zveze borcev NOV ter nas vodili na kraje, kjer sta padla Majcen in Sašek.

Najprej smo obiskali Murenca. Predstavniki Združenja zveze borcev NOV iz Šentjanža so nam razkazali kraj in razvaline Vodenikove kmetije, kjer je junaško padel Majcen. Dne 28. oktobra 1941 sta do Vodenikovih prišla partizana Mokronoške čete Milan Majcen in Janez Mevželj-Janče. Majcen je prišel v te kraje kot komandir Mokronoške čete, da bi dvignil upor proti nemškemu okupatorju ter s tem preprečil izseljevanje Slovencev iz obmejnega okupacijskega pasu — Zasavja. Čim sta prišla sem Majcen in Mevželj je domači izdajalec obvestil

Nemce, ki so iznenadili partizana v hiši pri Vodenikovih. Mevželj je padel že ob prvem spopadu z Nemci 28. oktobra zvečer, Majcen pa naslednji dan 29. oktobra. Na nemški strani so padli 3 vojaki, več pa jih je bilo ranjenih. Junaštvo, ki ga je pokazal Milan Majcen, je Nemce tako prevzelo, da so ga pokopali z vsemi vojaškimi častmi, kot zglede nemškim vojakom, kako se je treba boriti za svojo domovino. Po osvoboditvi so Milanovi soborci in člani Zveze borcev iz Šentjanža postavili spomenik na kraju, kjer se je boril. 20. decembra 1951 pa je bil Milan Majcen posmrtno proglašen za narodnega heroja.

V popoldanskih urah smo nadaljevali pot na Bučko. Pionirji iz odreda Jožeta Saška — Devija iz osemletke na Bučki so nam recitirali in zapeli več partizanskih pesmi Karla Destovnika-Kajuha ob spomeniku padlega Jožeta Saška, ki je kot komaj 16 let star dijak padel nedaleč od tam, kjer stoji spomenik. Sašek je bil doma iz Šiške in je bil že poleti 1941. leta odšel v partizane. Ker so borci novomeške čete napadli nemško postojanko je bil teže ranjen. Umril je v krški bolnici 2. novembra 1941, kje je pokopan, ne ve nihče.

Obiskov v partizanskih krajih bi morali organizirati še več, saj bomo le tako lahko ohranili tradicijo narodnoosvobodilne borbe in krepili odporno moč našega naroda.

Rezka TRAVEN